

DREPTUL

LEGIslaTİUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂDIRECTOR: **C. G. DISSESCU**PRIM-REDACTOR: **V. ATHANASOVICI**Redactori: **PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN G. MEITANI G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU**ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADELA SF. SPIRIDON, 3

REDACTOR - ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU**ABONAMENTELE**

se fac pe an și pe jumătate de an

la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR**Un număr: 50 bani****Un număr vechi 1 leu****COSTUL ABONAMENTULUI**

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R**JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ.** — *Inalta Curte de casație și justiție, secțiunea I:* Constantin P. Iorgulescu cu Maria Al. Calimachi și alta.*Curtea de apel din București, secțiunea III:* Ecaterina P. Popescu.*Exercițiul acțiunii publice.***JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ****INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE**

SECȚIUNEA I

Audiența dela 23 Iunie 1914

Președinta d-lui G. N. Bagdat, prim-președinte

Constantin P. Iorgulescu cu Maria Al. Calimachi și alta

PERIMARE. — INDIVIZIBILITATEA INSTANȚEI. — OBLIGAȚIUNE
NEDIVIZIBILĂ. — ART. 257 PR. CIV.

In materie de perimare, instanța este indivizibilă în sensul că perimarea cerută și obținută de către una din părți profită și celorlalte, numai atunci când acele părți sunt legate între ele printr'o obligațiune nedivizibilă, fie din cauza obiectului convențiunei, fie din cauza stipulațiunei părților contractante.

Prin urmare, când instanța de fond decide că perimarea unui apel obținută de un intimat profită și altor intimați, ale căror interese sunt contrarii, comite un exces de putere și aplică greșit atât textul art. 257 pr. civ., cât și principiile relative la efectele perimării.

No. 371. — Casată în urma divergenței și după recursul făcut de Constatin P. Iorgulescu, decizia No. 48 din 1912, a Curței de apel din Galați, secțiua II, dată în proces cu Maria Al. Calimachi și alta.

S'au ascultat: d-l avocat Brăescu, pentru recurent, în desvoltarea motivului de casare; d-nii avocați Polizu, Barozi și Algiu, pentru intimat, în combateri; d-l procuror-general Sc. Popescu, în concluziuni, pentru respingerea recursului.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare tras din exces de putere și greșită interpretare a art. 257, 258 și 329 din procedura civilă.

Având în vedere că din decizia atacată cu recurs cum și din aceea cu No. 41 din 1910, pronunțată de Curtea de apel din Galați, secțiua II, se constată că N. T. Iarca, fostul arendaș al moșiilor Turburasca-Sărăndireasca și Valea Rații din județul Buzău, proprietatea defunctului G. D. Vernescu, a chemat în judecată pe noul arendaș, recurentul C. P. Iorgulescu, spre a-i plăti valoarea unor ecarete ce făcuse pe acea moșie pe timpul când era arendaș, cum și daune interese; că, Iorgulescu a făcut la rândul său o cerere reconvențională, în contra reclamantului Iarca, spre a-i plăti daune prin faptul că a ținut ocupate cinci pogoane de pământ cu acele construcțiuni, cum și o cerere de chemare în garanție în contra proprietarului Vernescu spre a-i plăti ceea ce va fi condamnat către reclamantul Iarca, cum și daune provenite din faptul că nu i-a pus la dispoziție să se folosească de ecaretele aflate pe moșiile arendate; că, tribunalul R.-Sărat, judecând aceste

acțiuni, prin sentința No. 160 din 1905, le rezolvă astfel: admite în parte acțiunea în entată de N. T. Iarca, și obligă pe C. P. Iorgulescu să-i plătească 8.000 lei, din care 5.000 lei, valoarea construcțiilor și 3.000 lei daune, cauzate prin faptul că l-a împedat să se servească de acele construcțiuni; admite în parte cererea reconvențională făcută de Iorgulescu, și obligă pe Iarca să-i plătească 1.000 lei daune; admite în parte și cererea de chemare în garanție și obligă pe moștenitorii lui G. D. Vernescu, intimații Maria Al. Calimachi și C. G. Vernescu, să plătească lui Iorgulescu 8.000 lei, ce acesta fusese obligat să plătească lui Iarca, cum și 2.000 lei daune pentru că nu i-a pus la dispoziție ecaretele spre a se folosi de ele;

Că, toate părțile fiind nemulțumite pe această sentință, au declarat apel în contra ei și Curtea pentru o mai bună administrațiune a justiției a întrunit judecarea acelor trei apeluri;

Că, apelanții Iarca și Iorgulescu, după mai multe amânări, neglijând să mai dea curs apelurilor lor, C. G. Vernescu a cerut la 26 Ianuarie 1910, perimarea acelor apeluri; că, mai târziu, la 13 Februarie acelaș an, Iorgulescu cere să se pună termen de judecată în apelul său și în acelaș timp cere și el perimarea apelului lui N. T. Iarca; că, la 8 Aprilie 1910, termenul fixat pentru judecarea acestor cereri de perimare, Curtea de apel prin decizia No. 41 admite cererile făcute de C. G. Vernescu, și în consecință declară perimat atât apelul făcut de N. T. Iarca, cât și apelul lui C. P. Iorgulescu și în acelaș timp admite și cererea făcută de Iorgulescu, și în consecință declară perimat și față de acesta apelul lui N. T. Iarca;

Că, cu ocazia judecării acestor cereri de perimare Iorgulescu a cerut în subsidiar ca Curtea de apel să decidă că perimarea apelului său, cerută de C. G. Vernescu, profită numai acestuia iar nu și celorlalte părți din proces, iar Curtea de apel prin deciziunea menționată cu No. 41, a rezervat în mod formal judecarea acestei cereri, hotărând să o judece atunci când va judeca cererea lui Iorgulescu de redeschidere a apelului său;

Având în vedere că, la termenul de 13 Aprilie 1912, fixat pentru judecarea apelului lui Iorgulescu, în urma cererii de redeschidere ce făcuse, cum și pen-

tru judecarea apelurilor chemaților în garanție, C. G. Vernescu și Maria Al. Calimachi, Curtea de apel examinează în primul rând cererea de redeschidere a apelului lui Iorgulescu, și decide că perimarea acestui apel, pronunțată prin decizia No. 41 din 1910, după cererea lui C. G. Vernescu, profită tuturor părților din proces, astfel că sentința No. 160 din 1905 a tribunalului R.-Sărat, a dobândit autoritate de lucru judecat față de Iorgulescu, și în consecință îi respinge apelul ca perimat față de toți intimații și deci față și de Iarca, iar în ce privește apelul făcut de chemații în garanție, Curtea de apel îl judecă în fond și-l admite în parte, reducând condamnațiunea lor către C. P. Iorgulescu la suma de 2.000 lei, cu titlu de daune;

Considerând că din cele mai sus expuse, rezultă că acest recurs este bine introdus în contra acestei din urmă deciziuni cu No. 48 din 13 Aprilie 1912, a Curței de apel din Galați, de oarece prin această decizie Curtea de apel a rezolvit chestiunea care formează obiectul motivului de casare și anume dacă apelul lui Iorgulescu este perimat și față de N. T. Iarca, reprezentat azi prin intimatul Dr. G. Iarca; că astfel fiind, mijlocul de apărare invocat de intimați prin care tind la inadmisibilitatea recursului, întrucât trebuia îndreptat în contra deciziei anterioare cu No. 41 din 1910, este neîntemeiat și cată să fie respins;

Considerând că Curtea de apel pentru a declara perimat apelul lui Iorgulescu și față de Dr. G. Iarca, motivează că din scopul urmărit de legiuitor prin înființarea perempțiunei, din principiul de drept că atunci când mai multe persoane cu acelaș interes, fiecare din ele este presupusă că are un mandat tacit din partea celorlalte pentru a le face condițiunea mai bună, cum și din termenii art. 257 pr. civ., rezultă că instanța este indivizibilă și perempțiunea o stinge în întregime iar nu numai în parte, așa că un apel, odată perimat, acea perimare profită tuturor părților interesate care au figurat în proces, iar nu numai acelelora care au cerut-o; că, deci, conchide Curtea de apel, a admite că apelul lui C. P. Iorgulescu, în care celelalte părți figurează ca intimați și cu interes comun ca el să fie respins, să fie considerat față de C. G. Vernescu, ca și cum n'ar fi existat, iar față de ceilalți să aibă încă ființă și să-și producă efectele

sale juridice, este a nesocoti sus arătatele regule de drept;

Considerând că instanța în materie de perimare este indivizibilă în acest sens că perimarea cerută și obținută de către una din părți profită și celorlalte părți, legate între ele printr'o obligațiune nedivizibilă, fie din cauza obiectului convenției, fie din cauza stipulațiunei părților contractante;

Că, în adevăr, în acest caz nu se poate concepe ca instanța să fie perimată față de una din părți și în acelaș timp să nu fie perimată față de celelalte părți, care pot să cadă în apărările lor și să fie obligate a suporta cota parte din pretențiunile reclamantului, nefiind cazul obligațiunei indivizibile care să se opună la o asemenea soluțiune;

Considerând că, în speță, numai din împrejurarea că, în apelul făcut de C. P. Iorgulescu, figură ca intimat și Dr. G. Iarca, alături de C. G. Vernescu, nu se poate deduce că perimarea acelu apel, cerută și obținută de acesta din urmă, urmează să profite și intimatului Iarca, căci comunitatea de interese între ei, nu poate rezulta numai din împrejurarea că și unul și celalt intimat ar fi avut interes să se respingă apelul lui Iorgulescu; că, citarea mai multor persoane ca intimați într'un apel, nu constituie numai prin ea însăși o dovadă indiscutabilă că interesele lor sunt comune;

Că, aceasta se învederează mai cu seamă în cazul când toate părțile protivnice au fost nemulțumite pe hotărârea primei instanțe și au făcut apel în contră-i, așa în cât în fiecare din acele apeluri, figurează alături ca intimați celelalte părți, deși interesele lor pot fi contrarii cum este cazul în speță;

Că, în adevăr, deși în apelul făcut de C. P. Iorgulescu figurează ca intimați dr. G. Iarca și C. G. Vernescu, însă este evident că interesele lor sunt contrarii, de oarece C. G. Vernescu, fiind chemat în garanție de Iorgulescu spre a-i plăti ce va fi și el obligat să plătească reclamanutului Iarca, este netăgăduit interesul lui Vernescu ca acesta din urmă să cadă în pretențiunile sale;

Că, prin urmare, apelul lui Iorgulescu care privea apărarea în contra acțiunei lui Iarca, cererea reconvențională contra lui Iarca, cât și cererea de chemare în garanție a lui G. Vernescu, fiind perimat de către C. G. Vernescu, adică în ce privește cererea de chemarea sa în garanție, acel apel rămâne

în ființă spre a fi judecat în ce privește atât apărarea în contra acțiunei lui Iarca cât și cererea reconvențională îndreptată în contra lui Iarca;

Că, instanța de fond decizând că perimarea apelului făcut de C. P. Iorgulescu, obținută după cererea lui C. G. Vernescu, profită și lui G. Iarca, a comis un exces de putere și a aplicat greșit, atât textul art. 257 pr. civ., cât și principiile relative la efectele peremțiunei;

Considerând că, în ce privește pe chemații în garanție C. G. Vernescu și Maria Calimăchi, recurentul nu a formulat nici un motiv de casare și nici nu a pus vr'o concluziune în contra lor înaintea acestei Inalte Curți, astfel că perimarea apelului lui C. V. Iorgulescu față de aceștia este bine admisă și decizia instanții de fond, în această privință, cată să-și producă efectele sale;

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA III

Audiența dela 4 Octombrie 1914

Președința d-lui A. Procopiu, președinte

Ecaterina R. Popescu

DOTĂ. — INALIENABILITATE. — INSTRĂINARE. — CONDIȚIUNI. — ART. 1248, 1250, 1251 ȘI 1253 C. CIV.

DOTĂ. — INALIENABILITATE. — IMOBIL DOTAL — DACĂ JUDECĂTORII POT AUTORIZA IPOTECAREA. — CONDIȚIUNI — ART. 1248, 1250, 1251 ȘI 1253 C. CIV.

1° Din moment ce printr'un act dotal nu se prevede pentru soți facultatea de a instrăina imobilul dotal, aceștia nu-l pot nici instrăina și deci nici ipoteca decât numai cu autorizarea justiției și numai în cazurile anume specificate și limitate de legiutor, și când situația soților și a familiei este de așa natură că un folos real rezultă pentru ei prin instrăinarea sau ipotecarea acestei averi.

2° Ori de câteori se poate evidenția că averea dotală, prin autorizațiunea contractărei unui împrumut dotal nu este periclitată, ci din contra va fi pusă în situațiune să corespundă mai bine scopului pentru care a fost afectată și perceperea veniturilor mai asigurată, tribunalele pot să dea o asemenea autorizațiune, întrucât prin a-

ceasta se pune la dispoziția soților venituri mai importante cu care să facă față multiplelor îndatoriri impuse lor prin căsătorie.

No. 140. — Admis apelul făcut de d-na Ecaterina R. Popescu, în contra jurnalului din 25 Iunie 1914, cu No. 5013, al tribunalului Muscel.

S'a ascultat d-l Radu Popescu, soțul apelantei, în desvoltarea motivelor de apel.

Curtea,

Asupra apelului făcut de d-na Ecaterina R. Popescu cu autorizația soțului său R. Popescu în contra jurnalului cu No. 5013 din 25 Iunie 1914 al tribunalului Muscel;

Văzând actele cauzei și ascultând susținerile apelantei;

Având în vedere că, prin jurnalul apelat, tribunalul a respins cererea făcută de d-na Ecaterina R. Popescu cu autorizația soțului său R. Popescu, de a fi autorizată să ipoteceze, în primul rang, o parte din imobilul dotal, pentru garantarea unui împrumut de 10.000 lei ce voește a-l contracta, în scopul de a face puțuri și galerii la mina de lignit descoperită pe proprietatea sa dotală, lucrări ce sunt indispensabile pentru exploatarea și punerea în valoare a acestei mine, și în care scop a obținut permisul de exploatare No. 69 din 1914 și decretul regal de exploatare No. 2216 publicat în Monitorul Oficial No. 47 din 1 Iunie 1914;

Având în vedere că, prin actul dotal al apelantei, autentificat de tribunalul Muscel la No. 211 din 1891, nu se prevede pentru soți dreptul de a putea înstrăina sau ipotecă imobilul dotal, astfel că, în lipsa unei asemenea permisiuni, urmează că Curtea să examineze dacă pe baza dispozițiilor art. 1248, 1250, 1251, 1253 c. civ., poate acorda autorizarea cerută azi;

Considerând că, legiuitorul, edictând dispozițiunile prevăzute în aceste texte de lege și în celelalte, referitoare la regimul la care este supusă averea dotală imobiliară în timpul căsătoriei, a avut de scop să apere această avere, îngrădind dreptul de înstrăinare al ei la anume cazuri, atunci când contractul de căsătorie nu permite acest lucru;

Că, pe baza acestor considerațiuni, s'a dispus că nu se poate înstrăina, deci și ipoteca, o asemenea avere de cât cu autorizarea justiției și numai în ca-

zurile anume specificate și limitate, când situația soților și a familiei este de așa natură că un folos real rezultă pentru ei, înstrăinând sau ipotecând această avere;

Că, oricâteori se evidențiază că averea dotală, prin autorizațiunea contractării unui împrumut dotal nu este periclitată, ci din contra va fi pusă în situațiune ca fondul dotal să corespundă mai bine scopului pentru care a fost afectat și să fie pusă în valoare, iar perceperea veniturilor mai bine asigurată, o asemenea autorizație cată să fie dată, întrucât prin aceasta se pune la dispoziția soților venituri mai importante cu care să facă față multiplelor îndatoriri impuse lor prin căsătorie și pe de altă parte fondul dotal este garantat;

Că, dar, față de aceste principii, rămâne a se examina în speță dacă prin acordarea acestui împrumut ipotecar averea dotală este sau nu pusă în rizic de a fi periclitată și dacă întrebuițarea lui va creia sau nu soților apelanți o situație favorabilă din punctul de vedere a venitului dotal;

Având în vedere că, prezența zăcământului de lignit pe proprietatea apelantei se dovedește prin explorările făcute, cum se probează prin încheerea din 16 Octombrie 1913 a șefului regiunii miniere respective, permisul de explorare și decretul regal de concesiune sus arătate;

Considerând că exploatarea minelor de lignit din această regiune cunoscută în deobște ca bogată în acest mineral, față de dovezile existenței zăcămintelor de lignit este cu totul rentabilă, astfel că prin acest împrumut averea dotală nu numai că nu este periclitată, ci din contră va fi mult mărită atât ca fond cât și ca venit.

Și odată toate aceste considerațiuni de drept și de fapt stabilite, Curtea găsește fondat apelul de față și-l admite, reformând în totul jurnalul primei instanțe.

Semnat: A. Procopiu, G. A. Mavrus, Eftimie Antonescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TECUCI

Audiența dela 29 Martie 1914

Președinta d-ului C. N. Crivăț, președinte

Dionisie Dongorozi, tutor legal al casei def. Ecaterina Dongorozi

TUTELĂ. — CONSILIU DE FAMILIE. — AVIZ. — OMOLGGARE. — CONTROLUL TRIBUNALULUI. — ART. 401 C. CIV.

Deși este de principiu că, cu ocaziunea omologării, tribunalul este ținut să aprobe sau să

respingă încheerea consiliului de familie, fără să o modifice, căci atunci s'ar substitui consiliului de familie și ar comite un exces de putere, totuși, dat fiind rolul pe care tribunalul îl are în asemenea materie, de a veghea ca interesele minorilor să nu fie periclitate, el poate să completeze avizul în sensul de a satisface cerințele legii, care prin instituirea consiliului de familie și controlul tribunalului a căutat să asigure cât mai mult păstrarea averii celor puși sub tutelă.

Tribunalul,

Asupra apelului făcut de Dionisie Dongorozi, tutorele minorilor săi fii, prin petiția înreg. la No. 7183 din 1914, în contra încheerii judelei ocolului rural Tecuci, din 15 Martie 1914, prin care se infirmă procesul-verbal al consiliului de familie al tutelei Ecaterina Dongorozi, fosta soție a apelantului;

Având în vedere susținerile apelantului, actele dosarului și concluziunile ministerului public;

Având în vedere că, consiliul de familie întrunit înaintea primei instanțe, autoriză pe tutore să facă un împrumut de 3000 lei ipotecând imobilele minorilor, cu care sumă să achite un vechi împrumut ipotecar de 800 lei, asupra acelorși imobile, și care nu este în măsură să-l achite, lucru pentru care i s'a făcut și comandamentul prealabil No. 16 din 1914, iar restul de bani să-i servească pentru întreținerea minorilor; că judele de ocol refuză omologarea acestui aviz, pe motiv că consiliul nu a fixat termenul împrumutului și nici procentul ce urmează să-l plătească;

Având în vedere că, mai întâi pentru a se putea omologa un asemenea aviz, este a se vedea dacă este dat în conformitate cu disp. art. 401 c. civ.;

Considerând că, din motivele arătate în avizul consiliului de familie rezultă că tutorele a prezentat drept socoteală a banilor, bunurilor mișcătoare, și a venitului nemișcătoarelor, inventarul aflat la dosarul tutelei și din care se constată că bani nu sunt, ca avere mobilă să găsește strictul necesar pentru locuința tutorelui și minorilor, iar imobilele nu produc nici un venit, fiind locuite de tutore și minori, lucru dovedit tribunalului prin certificatul poliției

locale No. 3321 din 1914, și care de sigur era și în cunoștința personală a membrilor consiliului;

Că, legea nearătând în ce va consta această socoteală și rostul ei fiind de a pune pe consiliu în măsură de a-și da seamă dacă este util sau nu de a se ipoteca imobilele, socoteala dată prin prezentarea inventarului unită cu cunoștința personală a membrilor consiliului care locuiesc în același oraș cu tutorele nu poate fi decât suficientă pentru a se satisface cerințele legii.

În ce privește a doua condițiune relativă la „cauza de mare nevoie“, și aceasta a fost apreciată ca atare de membrii consiliului, care de sigur au avut cunoștință personală despre starea lucrurilor, de oarece prin petițiunea înreg. la No. 2963 din 1914 adresată tribunalului, se arată că parte din sumele ce ar rezulta din împrumut, urmează să le întrebuințeze tutorele pentru întreținerea a doi copii care sunt aproape să isprăvească cursurile universitare;

Că, deci, ambele cerințe ale legii fiind satisfăcute, cată să vedem dacă motivul invocat de judele de ocol este destul de puternic pentru a se respinge omologarea avizului consiliului de familie.

Cu ocaziunea omologării instanța judecătorească este chemată să verifice dacă încheerea consiliului de familie este dată în conformitate cu legea, ori, în speță, nicăiri legea nu cere ca consiliul să se pronunțe asupra termenului și procentelor împrumutului cu ipotecă.

Incuviințând ipotecarea imobilelor, consiliul a putut să găsească că nu mai este necesar să se pronunțe și asupra condițiilor lui;

Considerând însă că, de și este de principiu că, cu ocaziunea omologării, tribunalul este ținut sau să aprobe sau să respingă încheerea consiliului de familie, neputând să o modifice, în care caz s'ar substitui lui și ar comite un exces de putere; însă, dat fiind că rolul pe care tribunalul îl are în asemenea materie, acel de a veghea ca interesele minorilor să nu fie periclitate, s'ar putea adăoga cu ocaziunea omologării și, pentru complectarea avizului consiliului, condițiuni cari să nu contrazică deciziunile consiliului ci să le completeze și astfel să tindă a satisface cerințele legii care, prin instituirea consiliului de familie și controlul tribuna-

lului a căutat să vegheze cât mai mult la păstrarea averii celor tutelați;

Că, deci, judele de ocol refuzând omologarea fără motiv legal, apelul de față devine admisibil.

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, admite apelul, etc.

Semnați: C. N. Crivăț, Em. Dumitrescu,

Opiniune

Văzând apelul făcut de Dionisie Dongorozi, în calitate de tutore legal al minorilor rămași pe urma defunctei sale soții Ecaterina Dongorozi, contra încheerii d-lui judecător de ocol Tecuci din 15 Martie 1914, prin care se infirmă procesul-verbal al membrilor consiliului de familie al numitei case, dat în aceeași zi, conținând autorizarea tutorelui de a împrumuta suma de 3.000 lei dela orice persoană, ipotecând casele rămase pe urma numitei defuncte, pentru a-și achita o datorie ipotecară existentă și cu restul a se întreține minorii;

Având în vedere susținerile apelantului, concluziunile reprezentantului ministerului public și actele ștate la dosarul cauzei;

Având în vedere că consiliul de familie deliberând asupra cererii tutorelui de a-l autoriza să contracteze un împrumut ipotecar de 3.000 lei, hotărăște prin procesul-verbal din 15 Martie 1914, ca tutorele să efectueze împrumutul, fără a decide un singur cuvânt asupra condițiilor împrumutului, adică asupra procentului ce urmează a fi plătit, asupra duratei împrumutului și condițiile achitărei; și, acum naște întrebarea, pe deoparte, dacă și împrumutului ipotecar contractat de tutore trebuie să i se aplice dispozițiile finale ale art. 401 c. civ., în ce privește că consiliul de familie trebuie să determine condițiile ce ar socoti mai avantajoase pentru vânzarea averii nemișcătoare a minorilor, și pe de altă parte, dacă în adevăr aceste dispozițiuni sunt aplicabile și ipotecării averilor minorilor; apoi naște iarăși întrebarea, cine trebuie să determine aceste condițiuni, consiliul de familie, sau tribunalul?

Aceste fiind întrebările la care urmează să răspundem, de deslegarea lor depinde și soluția apelului de față.

În ce privește prima întrebare, deși textul art. 401 c. civ., nu prevede aceasta în mod expres, dar implicit se înțelege că dispozițiunile acestui articol se

aplică și împrumutului ipotecar al averii minorilor, adică că consiliul de familie să determine toate condițiunile ce le va judeca utile, și rațiunea este simplă și convingătoare, căci ipoteka conduce indirect la înstrăinare, și iată pentru ce ipoteka trebuie pusă pe aceeași treaptă cu înstrăinarea (D. Alexandresco, vol. II, ed. II, pag. 771); luând ca exemplu chiar specia noastră, răsare până la evidență teoria enunțată. Pe urma defunctei Ecaterina Dongorozi, rămâne ca singură avere imobiliară casa care voește a se ipoteka, evaluată cu ocaziunea inventarierei, la 4.000 lei, ori dacă se autoriză împrumutul cerut de 3.000 lei, pentru plata altei ipotece de 800 lei, și restul a se cheltui cu întreținerea minorilor rămași întrebarea este din ce se va achita împrumutul de 3.000 lei, când altă avere nu mai există, fatal că numai înstrăinându-se casa se va putea plăti împrumutul acordat de 3.000 lei.

Rezolvită prima întrebare în mod afirmativ, urmează să se treacă la a doua, adică, de cine trebuie să se determine condițiunile împrumutului ipotecar, de consiliul de familie sau de tribunal?

Mai întâi, din dispozițiunile art. 401 c. civ., rezultă că un împrumut ipotecar asupra averii minorilor nu se poate face, fără o prealabilă imputernicire a consiliului de familie, și care nu se poate da decât pentru cauză de mare nevoie sau de un folos învederat, și când împrumutul se face pentru cauză de mare nevoie, consiliul de familie nu va da imputernicirea, sa, decât numai după ce se va constata prin o socoteală în scurt înfățișată de tutore cum că banii, lucrurile mișcătoare și veniturile minorului sunt neîndestulătoare.

Că, legiuitorul a luat toate aceste măsuri numai pentru a salvarda averea minorilor și deci nici un moment nu ne putem îndepărta dela ele, mai ales fiind în joc ordinea publică;

Că, dacă din dispozițiunile art. 401 c. civ., rezultă că consiliul de familie trebuie să se pronunțe în ce privește împrumutul ipotecar, având în vedere socoteala în scurt prezentată de tutore, precum și toate circumstanțele de fapt în care se prezintă o tutelă, nevoită a face un împrumut și pe care legiuitorul l-a găsit în înțelepciunea sa ca mai bun judecător de fapt a nevoilor și stărei materiale în care se găsește o tutelă, apoi tot pentru aceste motive urmează a lăsa tot pe seama con-

siliului de familie, a determina condițiunile unui împrumut ipotecar, pe care e nevoit a-l contracta o tutelă, și în nici un caz tribunalul nu se poate substitui consiliului de familie, determinând condițiunile, căci ar fi a se lipsi minorii de garanțiile luate de legiuitor.

Că, aceasta este adevărata interpretare, avem în sprijinul ei doctrina reprezentată prin d-l Alexandresco (Vol. II, ediția II, pag. 675), când spune că tribunalul în materia ce ne interesează nu poate modifica încheerea consiliului de familie, ci trebuie să se mărginească numai întru a întări încheerea consiliului sau a refuza pur și simplu aprobarea sa; Planiol (vol. I, pag. 611) spune: vorbind de ceea ce trebuie să hotărască consiliul de familie când autoriză împrumutul «Il doit surtout fixer le taux de l'emprunt, sa durée et ses conditions de remboursement».

Cu acestea hotărâte în principiu, ne întoarcem la speță; consiliul de familie prin procesul său verbal din 15 Martie 1914, a admis ca necesar împrumutul de 3000 lei, dar pentru a ajunge la această soluție, a avut în vedere plata împrumutului ipotecar de 800 lei, ce grevează imobilul rămas pe urma defunctei Ecaterina Dongorozi, motiv determinant al împrumutului cerut, dar mai trebuia pe lângă aceasta să se cerceteze de consiliul de familie, dacă venitul imobilului nu era suficient pentru plata datoriei de 800 lei, după socoteala în scurt dată de tutore, socoteală ce nu s'a prezentat și deci membrii consiliului de familie erau lipsiți de un element important și legal pentru a-și da avizul; și mai departe, consiliul de familie autorizând împrumutul ipotecar de 3000 lei, nu a determinat condițiunile lui, adică procentul, durata împrumutului și condițiunile de achitare, puncte asupra cărora era necesar să se pronunțe consiliul de familie, de oarece este presupus că el cunoaște mai bine condițiunea și starea materială a tutelei și deci avantajul minorilor pentru a le salvarda avutul; că, aceste puncte a fi fixate astăzi de tribunal, ar urma a se substitui consiliului de familie, ceea ce nu ar fi nici legal, nici doctrinal (Laurent, V, pag. 101).

Că, dar, astfel cum de fapt a hotărât consiliul de familie al casei defunctei Ecaterina Dongorozi, prin procesul-verbal din 15 Martie 1914, nesatisfăcând cerințele legii, bine d-l judecător al ocolului Tecuci l-a infirmat, și ca consecință și apelul îndreptat contra încheerii de infirmare urmează a fi respins.

Semnat V. G. Ionescu.

Exercițiul acțiunii publice

D-l Th. Rădvan, consilier al Curții din Galați, primind delegațiunea de procuror-general, a găsit necesar facerea unor instrucțiuni care să servească judecătorilor de instrucțiune și procurorilor din resortul său la exercitarea cu destoinicie a funcțiilor care le sunt încredințate.

Aceste instrucțiuni sunt cuprinse în două circuli, din care vom semnala câteva puncte esențiale asupra cărora d-l procuror-general Rădvan atrage cu deosebire luarea aminte a organelor justiției represive de sub direcțiunea controlul său.

Mai întâiu, în ce privește instrucțiunea afacerilor penale, insistă asupra unor neglijențe regretabile constatate la unele cabinete unde dosarele ce se trimit la parchet pentru rechizitoriu, sunt înapoiate, de oarece instrucțiunea se găsește necompletă; sau că judecătorul primind rechizitorul definitiv, vede că instrucțiunea e necompletă, și procedă la facerea unui supliment de instrucțiune sesizând din nou pe procuror ca să-și mențină sau nu rechizitorul.

Asemenea proceduri, care denotă ușurința, neștiința judecătorului, d-l procuror-general voeste să dispară, căci altfel, zice d-sa, funcțiunea judecătorului de instrucțiune ar trebui desființată ca inutilă.

«Din această pricină, a neobservării lucrărilor, se eternizează afacerile la instrucțiune, și sunt ținute luni și ani, pe când dacă s'ar fi lucrat inteligent, cu tragere de inimă, se terminau în scurt timp».

De aceea le recomandă a pune termene scurte: dacă părțile sunt în oraș, la 2—3 zile, iar pentru cele din județ la 5—7 zile; poșta se face regulat, sunt telefoane, totul se poate face repede și cu bună voință se poate face și bine.

«O deosebită atențiune și grijă trebuie să aibă în instruirea delictelor de bancrută, mai ales a celei frauduloase în care este de luptat cu perversitatea și fraudă bine ascunsă în operațiunile registrelor aranjate de ani întregi cu multă artă, așa că va trebui multă stăruință și perspicacitate ca să fie descoperite.

«Mai ales, să nu piardă din vedere că fraudă este prezumată în orice faliment».

Trecând la darea ordonanței definitive, opera personală a judecătorului de instrucțiune, în care acest magistrat are ocazia a-și arăta știința și talentul,

d-l procuror-general Rădvan le atrage mai întâiu atențiunea asupra termenului pentru redactarea lor. «Deși acest termen nu e formal prevăzut de lege, este însă în afară de orice îndoială, zice circulara, că el nu poate fi decât acel de 3 zile libere prevăzut de art. 128 pr. pen., pentru rechizitoarele definitive, căci nu e nici un motiv de a-l aplica numai pentru facerea rechizitoarelor și nu și pentru a or donanțelor».

Cum trebuie a se face redactarea acestui act judecătoresc? Circulara instructivă a d-lui Rădvan arată că trebuie a se face un rezumat al instrucțiunii expunând faptele în esența lor, într'o formă cât mai aleasă ca stil, a arăta dovezile ce stabilesc vinovăția și apoi a examina dacă faptele întrunesc elementele delictului sau crimei imputate.

«Se va arăta toate textele de lege privitoare la faptele constatate, repetând în dispozitivul ordonanței faptul cu circumstanțele în care s'a săvârșit, neomițând nici textele de procedură penală pe care se întemeiază pentru a da caz de urmărire sau de urmărirea, arătând lămurit instanța sesizată, afară de afacerile criminale în care sesizarea o face Camera de punere sub acuzare.

«În fine, se va indica la finele ordonanței — afară de acele date în materie criminală la care se va adăoga lista de actele inculpatoare — dacă este constituită parte civilă și suma cheltuelilor penale, precum și persoanele care trebuiesc citate, ca parte civilă, inculpat, și martori cu domiciliile lor».

În ce privește afacerile de resortul procurorilor, prima datorie a acestor magistrați fiind de a susține acțiunea publică, d-l procuror-general Rădvan le recomandă de a o exercita în interesul societății căreia aparține, căci ea tinde să o apere și să o protegă, strângând legăturile ce unesc pe toți membrii ei și respingând actele ce i-ar lovi.

Acțiunea publică având ca misiune de a face să domnească dreptatea, care e fundamentul vieții sociale, și de a menține și respecta legile, care sunt patrimoniul tutur cetățenilor (art. 2, 3, 4 și 5 pr. p.) în exercitarea ei, procurorii sunt însărcinați cu descoperirea și urmărirea tutur delictelor și crimelor care sunt de competența tribunalelor și Curților cu jurați (art. 21 pr. pen.)

Rechizitorul definitiv care e ultima lucrare scrisă de instrucție și cea mai importantă, căci re-

zumă dovezile adunate, se va redacta cu o deosebită atențiune. Expunerea faptelor se va face cu îngrijire și într'o formă literară cât mai aleasă; se va discuta toate elementele faptului, neomițând vreunul; apoi argumentarea în drept de asemenea să nu fie neglijată și redusă la expresia simplă de tot, ca de pildă... «Având în vedere că, faptul expus mai sus intră în prevederile art...», care nu e o formă complectă de argumentare juridică; ci vor căuta, după cum e cazul, falș, abuz de încredere, excocherie, etc., să examineze elementele în drept, să vază dacă sunt întrunite toate, și apoi să argumenteze că faptul constituie sau nu delictul prevăzut de cutare text.

A doua datorie a procurorilor este rechizitorul oral ce trebuie să-l facă în ședință.

D-l procuror-general Rădvan recomandă subordonaților săi de a studia cu atențiune dosarele, toate faptele ce cuprind și apoi a căuta în doctrină și jurisprudență cazurile ce au de expus.

În special la jurați să fie cât mai bine pregătiți, căci acolo e ocazia de a-și pune în evidență știința și talentul lor.

Faustin Hélie (în vol., VII, p. 712 *Code d'instruction criminelle*) arată în termeni elocuenți că scopul ministerului public, la jurați, nu trebuie să fie succesul rechizitorului, ci triumful adevărului, căci ceea ce interesează societatea nu e ca rechizitorul să fie strălucit, ci ca justiție să se facă, ca judecata să fie sancțiunea Dreptului.

Procurorii vor trebui să aibă în vedere și să se conformeze acestei regule pentru a fi la înălțimea misiunii lor.

Ca în toate acțiunile bune, numai conștiința datoriei va fi pârgă necesară pentru reușită.

Cu cât procurorii vor fi mai conștiincioși în îndeplinirea datoriei, cu atât societatea pe care o reprezintă va fi câștigat mai mult, cu atât va fi triumfat și dreptatea.

Acestea sunt în rezumat instrucțiunile date de d-l procuror-general Rădvan organelor puse sub direcția și controlul său, instrucțiuni dictate de experiență și de cunoștința clară a misiunii ce aceste organe au de îndeplinit.